

naživo

PRAŽSKÝ VÝBĚR

1. 12. 2004, Praha, palác Lucerna – velký sál

František Kovač
Foto: archiv

Michael Kocáb

Michal Pavlíček

Vilém Čok

Klaudius Kryšpín

Jakmile v Americe odehráli koncert proti Fidelu Castrovi a jeho zatuchlému komunistickému režimu dusícímu kubánský 'ostrov svobody', Kocáb – Pavlíček – Čok – Kryšpín se vrátili domů, aby za přítomnosti televizních kamer zase jednou pokořili pražskou Lucernu. Bylo vyprodáno, narváno i na balkonech, nedýchatelno.

Když jsem PRAŽSKÝ VÝBĚR předloni viděl v roli hosta finálového turné soutěže Jim Beam Music, líbil se mi jako před lety. A to šlo o jeden z jejich prvních společných koncertů od turné k albu **Tango Ropotámo**. Z předvedeného nasazení doslova čpělo, že takový comeback má smysl! Kapela navíc deklarovala, že se chce

vrátit opravdově. Do klubů, kulturáků i na festivaly. Jak si předsevzali, tak udělali. Čertužel jejich vystoupení, které jsem zhlédl v červenci na českobrodském Rock For People, mě hodně zklamalo. Ovšem kapela sama v tom byla nevině. Nasazení bylo opět enormní, pódiová show doslova vybízela diváky k aktivnímu prožitku, leč zklamal zvuk. Nejdřív nebyl Kocáb slyšet vůbec, pak se sice podařilo zprovoznit mikrofon, ovšem klávesy byly čitelné sotva v posledních třech skladbách. Zbytek nástrojů byl naopak zbytečně přetažen, takže se muzikanti mohli snažit jak chtěli, a přesto z reproduktorů lezla jen obludná zvuková koule. Proto jsem se tolik těšil na tento pražský koncert, který měla kapela – díky tomu, že se jednalo o její samostatný podnik – plně ve své režii. A rovnou říkám, že jsem domů odcházel spokojený!

Krátké entré obstaral sarkastický august Zdeněk Korčian, svým pojetím humoru přesně zapadající do intencí 'výběrovského' světónázoru. Inu, Tatman. A pak už šlo vše ráz na ráz. Hromovládců Klauza Kryšpín se vydrápal na vrcholek bubenického praktikáblu těsně pod projekční plátno, strunný velmistr 'Combe' si do čela narazil svůj pověstný monstrózní klobouk z bílého plyše, Vilibald Čok se sám na sebe pro sichr zašklebil do zrcadla a Michael Kocáb udělil poslední rady do scénického života dvěma slídným sboristkám – tanečnicím s hennovou kresbou na pařících po vzoru právě v blondaté rozčepýřené paruce navlečeného frontmana. Vše startuje vkusným samplem rozkročený *Hrabě X*. Kocáb deklamuje známý text a svou roli podporuje roboticky trhaným pohybem. Čok neposedně přešlapuje na místě, aby už už svými charakteristickými přískoky vyrazil napříč jevištěm. Pavlíček je naopak soustředění samo. Sledovat jeho absolutně procítěnou hru je velkým zážitkem nejen pro praktikující kytaristy. Podobné je to i s Kryšpínem, ten nejenže stačí s lehkostí sobě vlastní odehrát patřičné party i šperkující finesy, ale ještě u toho stačí zběsile třepat svou dlouhatánskou blondátou mařenou! *Tatman* a *Sbal si to svý ráno* dostávají natěšený sál do kolen hned zkraje celého setu. *Smolař*, *Olda je přítel můj* a *Komu se nelení, tomu se ženění* aneb *Haťá Paťá* v charakteristickém vokálním podání Michala Pavlíčka jen podtrhují dnešní 'výběrovský' triumf. A to jsme prosím v polovině koncertu! Následuje představačka, kterou s Kocábem Lucerna freneticky odeřve. Jak by mohla neznat své hrdiny? *Krasy už jsou tady...* respektive *Můj ('Combeho') koníček*. Celá kapela pokračuje s nesníženým nasazením, ba naopak. Vyburcována po strop zaplněnou nadšenou Lucernou ještě přikládá pod kotel. *Stín z Běru* je dnes večer tou nejmladší skladbou; věkový průměr však hned ve jménu *S. O. S.* zachraňují *Prachy jenom prachy*. A taky *Zubatá*. Při ní si, díky jejímu zběsilému rytmu, Michael pěkně procvičí fyzickou pobíháním mezi forbinou a kláve-

sovým arzenálem v samém lůně jeviště. Překážkovou dráhu mu tvoří kolejnice automatického kamerového systému. Je to mazec! *Člověk bez talentu* předchází krátkému intermezzu, kdy Kocáb vzpomíná na nedávnou kubánskou misi kapely. Prý se cítili jako za dob naší sametové revoluce. Do horoucích pekel se všemi komunisty a diktátory vůbec! *Snaživec* je tím nejlepším zakončením politické vsuvky. Při *Pražákům je hej* přichází s disko refrémem vizuálně vypomoci Taneční skupina IF. Rozezpívané publikum si bere pod palec Čok, pro halekačku *Na václavském Václaváku* v jeho režii se mu výtečně hodí. *Proč jen já* je pak poslední skladbou před prvním odchodem kapely ze scény. Vzhledem k akustickému tlaku vyvolaných ovací netrvá dlouho, než se čtveřice na pódiu objeví znovu. Dává k lepšímu *Chvastouna*, při němž se na scéně zjevují alegorické postavy samotného Ropotáma a prodejné dívky. Jak příznačné! Vyburcovaný dav na Kocábovo přání s vervou sborově zpívá „nejpravdivější národní píseň“ *Pec nám spadla*, aby si vysloužil repete *Tatmana*. Nechybí ani *Straka v hrsti*. Definitivní finále obstarává doslova vydupaná *Komu se nelení, tomu se ženění*.

Pražský výběr sice nepředvedl nic, na co bychom u něj nebyli zvyklí (pokud nebudeme počítat některé moderní aranže letitých skladeb), přesto své fanoušky dokonale uspokojil. Jinému by tato situace svou schizofreničností možná zamotala hlavu, ne tak jedné z našich nejprogressivnějších rockových kapel! Během prvních měsíců roku 2005 hodlá studiově pilovat nový materiál, s nímž chce na jaře vyrazit do klubů, následně ho obhájit a prosit na letních festivalech a v té nejlepší možné konstelaci vydat na svém novém albu. Tuším v kostech, že – pokud vše půjde podle plánu – se máme na co těšit! P. S.: Kdo se do Lucerny nedostal, může se pokochat alespoň pro vysílání chystaným televizním záznamem. ■